

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

Datovou schránkou

V Praze dne 18. 7. 2025

K sp.zn.: 21 As 116/2025

Stěžovatel:

Pankrácká společnost, z.s.,
Hudečkova 12/1097
140 00 Praha 4,
IČ: 26666154

Zastoupená

JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.

Advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, 110 00 Praha 1, Česká republika
ID DS: trdpk7r

Odpůrce:

Ministerstvo životního prostředí, odbor výkonu státní správy I
Vršovická 1442/65,
100 10 Praha 10

Osoby zúčastněné na řízení:

Nová Krč a.s.
V Podzámčí 1/6,
140 00 Praha 4;
IČO: 07254997

**Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5.
2025, č.j.: 15 A 25/2025- 81**

I. Stav věci

Stěžovatel se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy I (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. ledna 2025 č. j.: MZP/2024/210/3996, sp. zn.: ZN/MZP/2024/210/501, kterým MŽP odvolání zamítlo a potvrdilo prvostupňové rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Magistrát hl. m. Prahy rozhodl pod č. j. MHMP 1494624/2024 ze dne 5. 8. 2024 o tom, že záměr „Domy Pod Višňovkou (04/2024)“ nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a proto nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon EIA“). Žalobce podal dne 4. 9. 2024 proti tomuto rozhodnutí své odvolání.

Městský soud v Praze žalobu zamítnul svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2025, č.j.: 15 A 25/2025- 81 zamítnul (dále jen též „napadené rozhodnutí“). Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti usnesením doručeným dne 19. 6. 2025.

Stěžovatel je zastoupen advokátem.

II. Rozsah napadení

Napadeným rozhodnutím byla žaloba stěžovatele zamítnuta. Stěžovatel napadá rozhodnutí Městského soudu v Praze v celém rozsahu.

III. Důvody kasační stížnosti

Kasační stížnost podává stěžovatel z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. - nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.- nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

1. Nesprávné posouzení námitek nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k možnému významnému vlivu záměru na ovzduší a veřejné zdraví (příp. též ekosystémy a vegetaci)

Podstatu stěžovatelských námitek vznesených v žalobě ohledně (ne)možnosti vyloučení významného vlivu záměru na ovzduší a tedy i veřejné zdraví, případně též ekosystémy a vegetaci, lze shrnout takto:

1.1 Rozptylová studie, z níž správní orgány vycházely, je nedostatečným podkladem, neboť nezohledňuje, že k roku 2030 budou imisní limity podstatně přísnější podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/2881 ze dne 23. října 2024 o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu (dále jen „Směrnice“).

1.2 Rozptylová studie, z níž správní orgány vycházely, je nedostatečným podkladem, neboť neodráží situaci přímo v lokalitě záměru, což stěžovatel prokázal výsledky měření koncentrací NO₂ přímo v této lokalitě, jejichž obecnou odbornou relevanci prokázaly výzkumné zprávy z projektů v Praze a Ostravě.

1.3 Jestliže i podle hodnot uváděných Rozptylovou studií jsou jak v současné době, tak i v době předpokládané realizace záměru (2033) budou, překračovány imisní limity NO₂ (a některých dalších znečišťujících látek) stanovené Směrnicí, nelze u jakéhokoli příspěvku záměru ke zhoršení imisní situace konstatovat jeho nevýznamnost. Resp. přinejmenším je k vyloučení možného významného vlivu nutné přesněji, než učinila Rozptylová studie, zjistit stav ovzduší v lokalitě záměru a predikovat jeho vývoj k datu předpokládané realizace záměru.

Městský soud se s těmito námitkami vypořádal sice poměrně obsírně, avšak podle názoru stěžovatele nelogickým a zavádějícím způsobem, jak dále zdůvodňuje.

1.a) Imisní limity podle Směrnice o kvalitě ovzduší, resp. jejich překračování, mají význam pro (ne)možnost vyloučit významný vliv na ovzduší (a lidské zdraví, ekosystémy a vegetaci)

Městský soud na několik místech zdůraznil, že cílem zjišťovacího řízení je zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, nikoli posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech, jejichž účelem je ochrana jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví.

To je obecně jistě pravda, avšak pokud by imisní limity neměly význam pro možnost či nemožnost vyloučit významný vliv záměru na ovzduší a tedy i zdraví lidí a ochranu ekosystémů

a vegetace, proč by z nich standardně vycházely rozptylové studie, z nichž pak vycházejí ve svých závěrech příslušné správní orgány? Pokud v lokalitě dotčené záměrem již jsou, nebo po jeho příspěvku mohou být, překročeny limity znečištění ovzduší, lze vyloučit významný vliv záměru na ovzduší a tedy i lidské zdraví, ekosystémy a vegetaci, když se imisní limity stanoví „pro ochranu zdraví lidí“ a „pro ochranu ekosystémů a vegetace“ (viz příloha č. 1 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, resp. příloha 1 Směrnice o kvalitě ovzduší)?

V daném případě i podle hodnot uváděných Rozptylovou studií jsou jak v současné době, tak i v době předpokládané realizace záměru (2033) budou, překračovány imisní limity NO₂ (a některých dalších znečišťujících látek) stanovené Směrnicí. Již to samé by podle názoru stěžovatele bylo důvodem pro to, aby si správní orgány opatřily novou rozptylovou studii, která bude vycházet z imisních limitů podle Směrnice, případně další potřebné podklady pro spolehlivé zjištění stavu věci a závěr zjišťovacího řízení, pokud jde o vliv na ovzduší, lidské zdraví, ekosystémy a vegetaci. Stěžovatel tedy nerozporuje tvrzení Městského soudu, že „je logické, že Rozptylová studie, která byla zpracována 20. 10. 2023, nemohla reflektovat imisní limity předpokládané Směrnicí o kvalitě ovzduší, neboť ta byla přijata až 23. 10. 2024“ (bod 55. rozsudku). Rozporuje ale postup správních orgánů či přinejmenším žalovaného (připustíme-li, že správnímu orgánu prvního stupně v době vydání jeho rozhodnutí 5. 8. 2024 nebylo „nic známo“ o blížícím se vydání Směrnice dne 23. 10. 2024), že se spokojily s Rozptylovou studií, která imisní limity podle Směrnice nereflektovala.

Městský soud dále uvádí, že „*lhůta pro implementaci Směrnice o ochraně ovzduší do právního řádu České republiky přitom v současnosti běží a uplyne až 11. 12. 2026 (srov. čl. 32 Směrnice o ochraně ovzduší nebo Informační systém pro implementaci práva EU).* Tato lhůta tedy ještě neuplynula a jedinými závaznými limity, k nimž muselo být při posuzování záměru ze strany správních orgánů přihlíženo, jsou ty, které jsou v současnosti uvedeny v zákoně o ochraně ovzduší, resp. v jeho přílohách“ (bod 57. rozsudku) a „*pakliže by tedy byly zohledněny limity stanovené Směrnicí o kvalitě ovzduší pro rok 2030, pak by v dané lokalitě nebylo v logice žalobce možné povolit žádný záměr, neboť tyto limity jsou již v současnosti dalece překročeny. Takto však věc podle soudu nestojí. Je totiž nutno zkoumat především vliv záměru na překročení stanovených limitů, přičemž je tak nutno činit ve vztahu k nyní platným imisním limitům*“ (bod 58. rozsudku).

Městský soud zde za prvé poněkud nelogicky argumentuje proti vlastní výše uvedené premise, že účelem zjišťovacího řízení je zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, nikoli posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů. Dále stěžovatel poukazuje na určitou zmatenost rozsudku, pokud jde o právní pramen závazných limitů kvality ovzduší, neboť v bodě 54. rozsudku se píše o „*imisních limitech v příloze č. 1 k zákonu o EIA*“, stejně tak ve zde uváděné tabulce (žádné takové imisní limity

přítom neexistují).

Především však je podle stěžovatele nesprávná úvaha, že „*jedinými závaznými limity, k nimž muselo být při posuzování záměru ze strany správních orgánů přihlíženo, jsou ty, které jsou v současnosti uvedeny v zákoně o ochraně ovzduší, resp. v jeho přílohách*“, resp. že významnost vlivu záměru je třeba vztahovat k překročení nyní platných limitů podle přílohy 1 zákona o ochraně ovzduší. Vždyť nové limity odrážejí právě nové vědecké poznatky o škodlivějším vlivu znečištění ovzduší na lidské zdraví, vegetaci a přírodní ekosystémy a jedná se o závěr zjišťovacího řízení, kde jde především o objektivní odborné posouzení problematiky. V této souvislosti považuje stěžovatel za zcela případný svůj v žalobě uváděný odkaz na judikaturu, podle níž „*musí správní orgány při své činnosti vždy vycházet z nejnovějších odborně relevantních trendů a přitom musí stále zkoumat, zda je jejich dosavadní praxe v souladu s aktuálním stavem vědeckého poznání v daném oboru, a pokud nikoli, jsou povinny ji novým vědeckým poznatkům přizpůsobit*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 12/2010 - 113). (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 43/2015, bod 23). Názor Městského soudu, že „*jedinými závaznými limity, k nimž muselo být při posuzování záměru ze strany správních orgánů přihlíženo, jsou ty, které jsou v současnosti uvedeny v zákoně o ochraně ovzduší, resp. v jeho přílohách*“, je podle stěžovatele v hrubém rozporu se zásadou prevence, která je jednou z klíčových zásad zjišťovacího řízení, resp. procesu posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví.

Nakonec, i kdyby stěžovatel připustil obecnou úvahu, že i v nadlimitně zatíženém území může být významný vliv určitého záměru vyloučen, protože jeho příspěvek ke **zhoršení** (v blízké době podle Směrnice) **protiprávního stavu** je zanedbatelný, pak jak uváděl již v žalobě, příspěvek tohoto konkrétního záměru není zanedbatelný, ani pokud vyjdeme z dat Rozptylové studie (kterou stěžovatel dlouhodobě zpochybňuje konkrétními odbornými argumenty, jak bude dále rozvedeno): „*Imisní limity tak k modelovanému datu nebudou plněny, protože se zpřísní. Posuzovaný záměr přitom povede k zvýšení překročení těchto limitů. Proti bagetalizaci tohoto navýšení jasně poukazuje následující. Česká republika bude povinna snížit znečištění o cca 4 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Obměně vozového parku je připisováno do cca 0, 25 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, záměr pak navýší imise o 0, 03 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, toto navýšení je tedy nikoliv nepodstatné v porovnání s benefity obměny vozového parku. Jedná se přitom o příspěvek pouze jednoho z několika záměrů nově umísťovaných do území.*“ (na str. 17 žaloby). K zanedbatelnosti příspěvku záměru k imisní situaci podrobněji dále v bodě 1.b).

1.b) Příspěvek záměru k imisní situaci není zanedbatelný, když v součtu s třemi dalšími záměry překračuje 10 % výchozího stavu

zdroj údajů: DIP pro záměr „Domy Pod Višňovkou“, IPR HMP, 13.7.2023 (k objednávce ze dne 23.6.2023)

Příspěvek záměru k imisní situaci v záměrem dotčeném území je dán zejména přírůstkem intenzity dopravy. To nepochybně platí v případě stěžovatelem akcentované, a proto k reálnému měření „hot-spot“ zvolené [s ohledem na významný vliv na lidské zdraví a jednoznačnou korelaci s intenzitou dopravy – k výběru míst měření podrobněji ještě níže v bodě 1.c)], znečišťující látky NO₂.

Generovaná doprava ze záměru DPV je ve výši **1 343 jízd všech vozidel celkem v každém směru** (v obou směrech tak $2 \times 1\,343 = 2\,686$ jízd denně). Výchozí intenzity dopravy jsou zachyceny v podkladech TSK a IPR a dále je přejímá rozptylová studie oznamovatele.

Konkrétně v ulici Štúrova, na niž navazuje ulice Pod Višňovkou, jsou intenzity dopravy rozděleny do tří úseků.

V prvním úseku (při křižovatce s ulicí Zálesí) uvádí IPR v kartogramu ID výchozího stavu (r. 2023) tyto údaje: 11.700 (ve směru Pod Višňovkou) a 11.200 (ve směru Zálesí). Indikované přírůstky dopravy ze záměru DPV jsou tyto: 332 a 328. **V každém směru je tak nárůst dopravy cca 3 %.**

V druhém úseku ulice Štúrova jsou výchozí ID 11.900 jízd (ve směru Pod Višňovkou) a 11.400 jízd (ve směru Zálesí), přírůstky jsou 526 a 500 jízd.

V každém směru je tak nárůst dopravy cca 4,4 %.

Ve třetím úseku ulice Štúrova (před zatáčkou do ulice Pod Višňovkou) jsou výchozí ID v kartogramu IPR tyto: 10.900 (ve směru Pod Višňovkou) a 11.400 (ve směru Zálesí). Indikované přírůstky dopravy ze záměru DPV jsou tyto: 618 (přírůstek 5,67 %) a 644 (přírůstek 5,65 %).

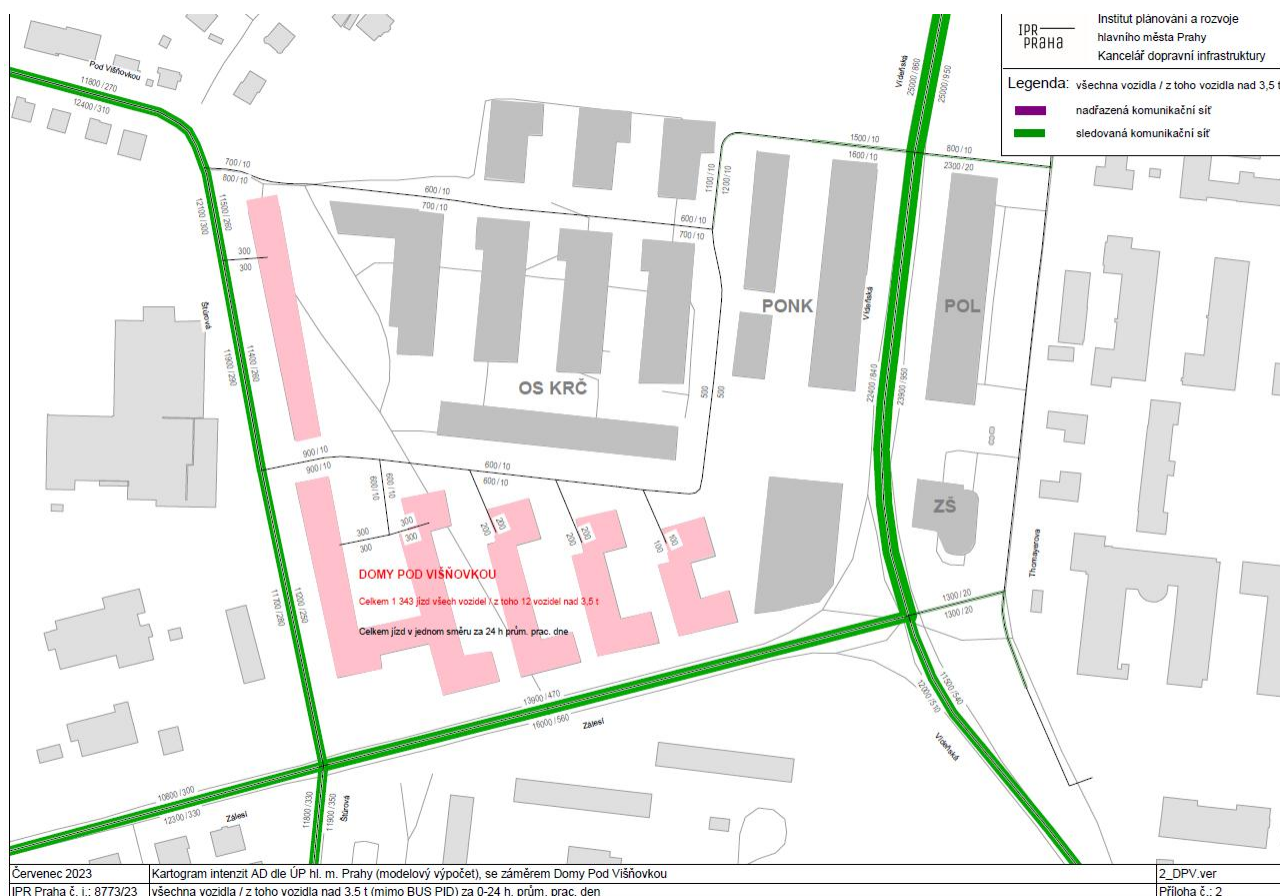
V každém směru je tak nárůst dopravy cca 5,66 %.

V součtu se třemi dalšími záměry zakreslenými IPR do kartogramu intenzit dopravy (viz označení OS Krč – Obytný soubor Krč - Zálesí, PONK – Polyfunkční objekt Nová Krč, POL – Poliklinika) bude nárůst intenzity dopravy oproti výchozímu stavu nade vší pochybnost překračující 10 % výchozího stavu.

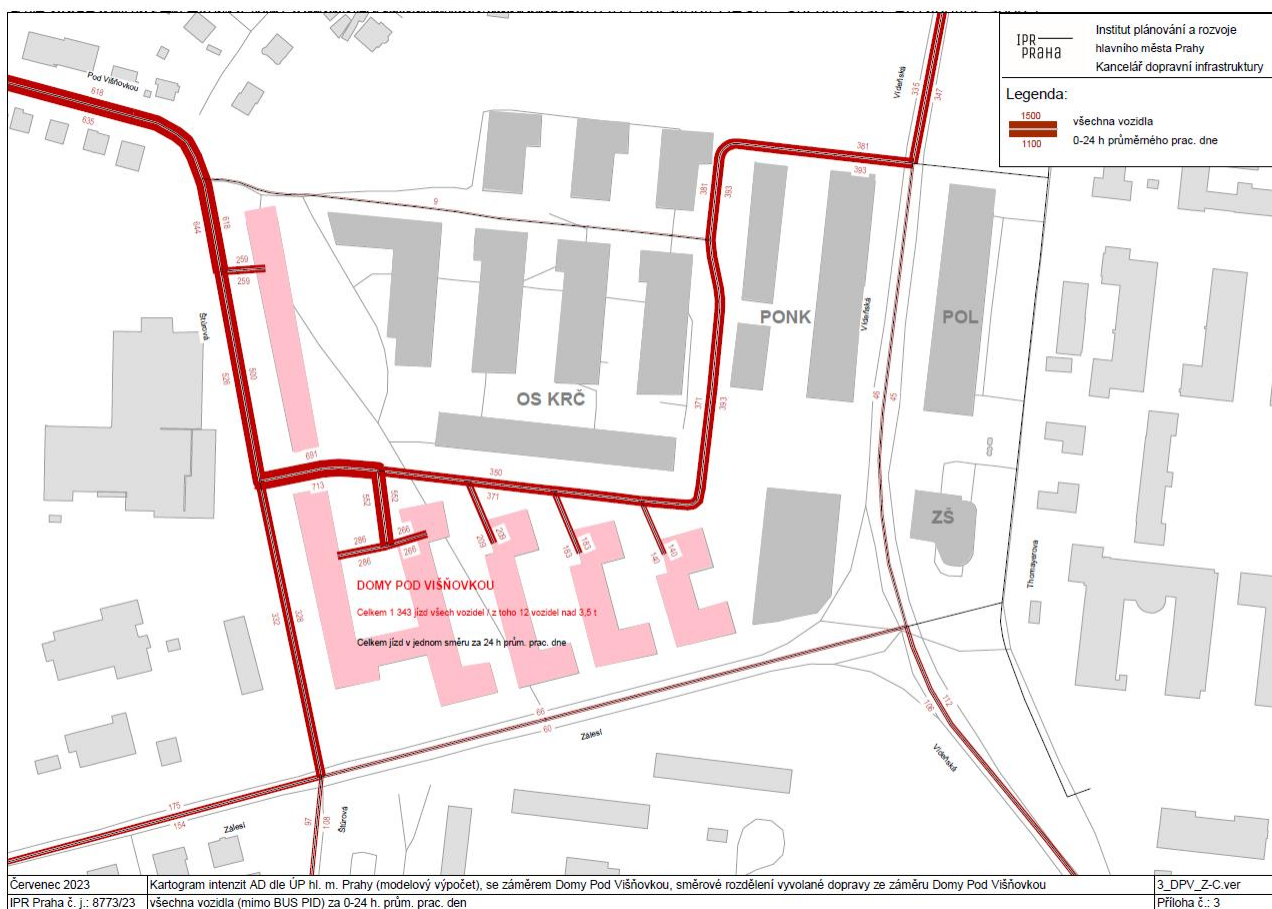
Jen bezprostředně sousedící záměr Obytný soubor Krč – Zálesí (734 bytových jednotek) je kapacitou obdobný záměru Domy Pod Višňovkou (730 bytových jednotek) a bude generovat obdobný nárůst dopravy. Rovněž jeho zjišťovací řízení přitom skončilo závěrem, že nemůže mít významný vliv na životní prostředí.

Znečištění ovzduší NO₂ je přímo úměrné intenzitě dopravy (vědecký fakt). **Desetiprocentní nárůst intenzity znečištění ovzduší v důsledku desetiprocentního nárůstu intenzity dopravy (jen) ze čtyř zakreslených záměrů v žádném případě nelze označit za zanedbatelný. Nadto s nárůstem počtu vozidel v ulicích, jejichž kapacita neroste, klesá plynulost dopravy, snižuje se rychlost, zvyšuje se výskyt stresových situací s následkem dopravních nehod, dochází k častějšímu výskytu kongescí s delší dobou jejich trvání (Již dnes jsou dopravní kongesce v ulicích Vídeňská, Štúrova, Zálesí, Pod Višňovkou neoddiskutovatelným každodenním jevem, přičemž situace se neustále zhoršuje.).**

Objemy předpokládané zdrojové a cílové dopravy (počet vyvolaných jízd) pro záměr DPV byly předány objednatelem. Předpokládaný počet jízd osobních automobilů (dále jen OA) v jednom směru za 24 hodin průměrného pracovního dne (pro příjezd a odjezd se předpokládá stejný počet) je ve výši 1 331; předpokládaný počet jízd vozidel nad 3,5 t byl uvažován ve výši 12 vozidel (příjezd a odjezd). Generovaná doprava ze záměru DPV je pak ve výši 1 343 jízd všech vozidel celkem v každém směru (z toho 12 vozidel nad 3,5 t).

zdroj: Příloha 09 dokumentace oznámení záměru, DIP – TSK, IPR

zdroj: Příloha 09 dokumentace oznámení záměru, DIP – TSK, IPR

1.c) Rozptylová studie byla v daném případě odborně relevantně zpochybněna

Městský soud uvádí (v bodech 65. a 74), že „je třeba vycházet z presumpce správnosti Rozptylové studie zpracované autorizovanou osobou. Tedy dokud není konkrétně a odborně relevantně zpochybněna, je třeba ji považovat za dostatečný poklad“.

Stěžovatel se pouze na okraj pozastavuje nad formulací o presumpci správnosti odborného podkladu. Pojem „presumpce správnosti“ se podle stěžovatelova názoru pojí se správnými akty (především rozhodnutími orgánů veřejné moci), nikoli s odbornými podklady, které podléhají zásadě volného hodnocení podkladů.

Především však podle svého názoru stěžovatel odborně relevantně zpochybnil, že by Rozptylová studie mohla být v daném případě dostatečným podkladem pro vyloučení toho, že záměr může mít významný vliv na ovzduší (a tedy i lidské zdraví, vegetaci a ekosystémy).

Kromě výše rozebraného aspektu, že nereflextuje imisní limity podle Směrnice (již to by podle názoru stěžovatele byl dostatečný důvod, aby správní orgány opatřily rozptylovou studii či další

potřebné podklady nové), stěžovatel zpochybnil dostatečnost Rozptylové studie v několika směrech i věcně.

Tvrdil a konkrétně prokazoval, že Rozptylová studie ani data, ze kterých vychází (ČHMÚ, IPR), nejsou schopny v dostatečné podrobnosti namodelovat situaci v lokalitě dotčené záměrem (v oblasti ulic Zálesí, Štúrova a Pod Višňovkou). I pouhý zdravý rozum napoví, že měřítko 1 x 1 km nemusí být dostatečně „jemné“ pro spolehlivé zjištění úrovně znečištění a v souvislosti s tím případné vyloučení významného vlivu záměru na ovzduší a lidské zdraví v hustě osídleném a zároveň velmi variabilním území jako je Praha, resp. širší lokalita, do které je záměr umisťován. Do čtverců 1 x 1 km v tomto případě spadají jak rozsáhlejší zalesněné oblasti (Kunratický les, Krčský les a zčásti též Velký háj), tak i vysoce vytižené dopravní komunikace s autobusovými zastávkami u Thomayerovy nemocnice (při komunikační výpadovce ul. Vídeňská) a dalších komunikací (Štúrova, Zálesí, Pod Višňovkou) obklopujících místo realizace budoucího záměru, tj. komunikace, podél nichž jsou umístěny bytové domy (zejm. 3 bytové cca osmipodlažní domy umístěné podél komunikace Štúrova ve vzdálenosti nepřesahující 50 m od vozovky), kde jsou nuceni žít a každodenně se pohybovat obyvatelé daného území (a to nejen při čekání na autobusových zastávkách), kde se současně nachází jedno z nejvýznamnějších spádových zdravotnických zařízení – Thomayerova nemocnice.

Stěžovatel vlastními měřeními koncentrací NO₂ přímo v lokalitě dotčené záměrem podle svého názoru přinejmenším konkrétně a přesvědčivě zpochybnil „podkladovou dostatečnost“ Rozptylové studie.

Městský soud k tomu v bodě 47. rozsudku uvedl, že „Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výsledky uvedeného měření nerozporoval, ale přiléhavě konstatoval, že „se vztahují ke konkrétním místům, kde byly pasivní vzorkovače umístěny, což jsou křižovatky vysoce vytižených ulic či autobusové zastávky u takových komunikací. Hodnocení vlivu na veřejné zdraví se pak vztahuje na zdravotní dopady vznikající při dlouhodobém působení škodlivých faktorů, ke které v místech křižovatek či autobusových zastávek nedochází.“ Také soud je toho názoru, že relativně krátkodobé měření koncentrace NO₂ na vysoce exponovaném místě nemůže relevantně zpochybnit výsledky Rozptylové studie provedené na základě dlouhodobých dat, které reflektují i sezónní výkyvy atd. Ostatně i zákonné limity koncentrace NO₂ jsou nikoliv bezdůvodně konstruovány jako hodinové a roční, přičemž hodinový limit je z podstaty věci samozřejmě násobně vyšší. Žalobcem předložené měření provedené v období necelých dvou měsíců tedy nemůže relevantně zpochybnit závěry Rozptylové studie vztahující se k roční koncentraci NO₂ (1R), nadto v daleko rozsáhlejší lokalitě (jejíž součástí je také záměr), zahrnující nikoliv pouze frekventované silnice s autobusovými zastávkami, jako tomu bylo v případě namítané zprávy. Relevanci naměřených hodnot v tomto ohledu zpochybňuje např. také výše citovaná Zpráva ČHMÚ, z níž vyplývá, že ani na stanici s dlouhodobě nejvyššími

naměřenými hodnotami NO₂ (1R) v České republice (Praha 2 – Legerova) v roce 2023 nebyl zákonem stanovený limit překročen.“.

Podle názoru stěžovatele Městský soud posoudil jeho námitku nesprávně.

Za prvé, je nepřipadné devalvovat vypovídací hodnotu měření opatřených stěžovatelem argumentem, že se jednalo o pouhé dvouměsíční, tj. relativně krátkodobé měření koncentrace NO₂. Stěžovatel předložil správním orgánům výsledky tříměsíčního měření se závěrečnou zprávou. Nejednalo se o necelé dvouměsíční období, jak tvrdí soud, nýbrž cca tříměsíční (tj. v období 12. 9. 2024 – 10. 10. 2024, 10. 10. 2024 – 8. 11. 2024, 8. 11. 2024 – 7. 12. 2024) měření koncentrace NO₂.

Dále, stěžovatel výsledky tříměsíčního měření NO₂ v ulicích vymezujících budoucí záměr, tj. Ulicích Pod Višňovkou, Štúrova a Vídeňská důkazně podpořil v rámci žaloby předloženými dvěma odbornými výzkumnými materiály – prezentujícími výsledky celoročního (víceletého) měření NO₂ v Praze a Ostravě (viz strana 14 žaloby), čímž prokázal obecnou validitu metody pasivních vzorkovačů v dlouhodobějším horizontu a současně shodu výsledků svého tříměsíčního měření s výsledky dlouhodobějšího měření.

Dále, nelze klást za vinu stěžovateli, že mu prvostupňový i odvolací správní orgány znemožnily provést měření dlouhodobější (než tříměsíční), přestože oba tyto orgány žádal o poskytnutí adekvátní lhůty (poté, co je vyzval, aby samy v souladu se zásadou materiální pravdy ověření rozptylovou studií tvrzeného reálným měřením v místě záměru zajistily a ony tak neučinily) pro zajištění měření a předložení závěrečné zprávy o výsledcích měření. Oba správní orgány mu odmítly poskytnout, byť minimální tříměsíční lhůtu se zástupnými argumenty koncentrace řízení či nadbytečnosti důkazu.

Za druhé, pokud jde o (nepřímé) tvrzení o nereprezentativnosti míst měření (vyjádřené slovy, že šlo o „*křižovatky vysoce vytížených ulic či autobusové zastávky u takových komunikací*“), stěžovatel argumentuje tak, že vybraná měřicí místa plně korespondovala s ČHMÚ v rámci zprávy Znečištění ovzduší z dopravy v ulicích a v blízkosti škol Prahy a Ostravy- měření koncentrací NO₂ pasivními vzorkovači v roce 2024, Odborná zpráva projektu ARAMIS, Český hydrometeorologický ústav, úsek kvality ovzduší, 19. 3. 2025) odůvodněnou metodikou k metodě pasivních vzorkovačů tak, aby výsledky byly relevantní (a to i pro účely srovnání s referenční metodou): vzdálenost mezi jednotlivými místy nejméně 100 m, vzdálenost vzorkovačů min. 25 m od okraje velkých křižovatek a nejvýše 10 m od okraje vozovky, výška umístění vzorkovače nad terénem větší než 1,5 m (dýchací zóna) a současně nižší než 4 m.

Všechna tři měřicí místa těmto požadavkům vyhověla.

Stěžovatel dále ve věci volby relevantních míst měření odkazuje na Směrnici, úvodní odůvodnění potřeby přijetí nové Směrnice, z něž vybírá dva body:

*5) V září 2021 WHO aktualizovala pokyny pro kvalitu ovzduší založené na systematickém přezkumu vědeckých důkazů o vlivu znečištění ovzduší na zdraví. Aktualizované pokyny WHO pro kvalitu ovzduší zdůrazňují **nové důkazy o účincích, k nimž dochází při nízkých úrovních expozice znečištěnému ovzduší, a ve srovnání s předchozími pokyny stanovují nižší doporučené úrovně kvality ovzduší pro částice (PM10 a PM2,5) a pro oxid dusičitý. Tato směrnice zohledňuje nejnovější vědecké důkazy, včetně nejaktuálnějších pokynů WHO pro kvalitu ovzduší.***

(12) V zónách, v nichž jsou překračovány prahy posuzování, by měla být povinná stacionární měření. Modelovací aplikace a orientační měření, kterými se doplní informace ze stacionárních měření, umožní zpracovat údaje z jednotlivých míst z hlediska geografického rozložení koncentrace. Použití těchto doplňkových metod posuzování by rovněž mělo umožnit snížení minimálního požadovaného počtu míst odběru vzorků pro stacionární měření v zónách, kde je dosaženo mezních hodnot nebo cílových hodnot, ale je překračován práh posuzování. V zónách, kde jsou mezní hodnoty nebo cílové hodnoty překračovány, by od dvou let po přijetí prováděcích aktů týkajících se modelovacích aplikací a stanovení prostorové reprezentativnosti míst odběru vzorků měly být kromě povinných stacionárních měření k posouzení kvality vnějšího ovzduší použity modelovací aplikace nebo orientační měření. Za účelem lepšího pochopení úrovní a rozptylu znečištění by mělo být rovněž prováděno dodatečné monitorování pozadových koncentrací a depozice znečišťujících látek ve vnějším ovzduší.

Požadavky Směrnice na provádění stacionárního měření v prahových zónách, požadavek dodatečného monitorování pozadových koncentrací a de facto jen doplňková úloha modelování stavu znečištění odpovídají stěžovatelem zdůrazňované a prokazované nezbytnosti reálných měření (nikoli toliko modelování) stavu znečištění ovzduší v místě záměru (nikoli toliko v daleko rozsáhlejší lokalitě, jejíž součástí je také záměr). Naopak současná praxe modelování průměrného stavu znečištění ovzduší v rozsáhlé lokalitě 1 x 1 km (zahrnující vedle páteřních komunikací a zastavěných ploch rovněž lesoparky) , kdy měřicí stacionární stanice (nadto jediná) se nachází daleko od místa záměru a stav ovzduší v místě záměru neměří, požadavkům Směrnice neodpovídá.

Za třetí, pokud jde o tvrzení, že „Ostatně i zákonné limity koncentrace NO₂ jsou nikoliv bezdůvodně konstruovány jako hodinové a roční, přičemž hodinový limit je z podstaty věci samozřejmě násobně vyšší.“, stěžovatel zdůrazňuje, že jím předložená Zpráva o provedeném měření NO₂ pomocí pasivních vzorkovačů v oblasti Dolní Krče, řešitel Senzorvzduchu, z.s., 9.1.2025, poskytuje výsledky průměrného měsíčního – nikoli spotového hodinového – měření, když metoda pasivních vzorkovačů ani neumožňuje (jak vysvětlil již v odvolání) hodinová měření (neboť by musely být trubičky každou hodinu měněny). Výsledky tříměsíčního měření

koncentrací NO₂ předložené stěžovatelem nejsou zkreslenými spotovými hodnotami nýbrž průměrnými měsíčními hodnotami, a tudíž jsou srovnatelné s limitními hodnotami.

Za čtvrté, pokud jde o související tvrzení, že „*hodnocení vlivu na veřejné zdraví se vztahuje na zdravotní dopady vznikající při dlouhodobém působení škodlivých faktorů, ke které v místech křižovatek či autobusových zastávek nedochází*“, stěžovatel mu oponuje tím, že jednak každodenní pohyb a čekání na zastávkách autobusů a v jejich okolí odpovídají podmínkám pravidelné a dlouhodobé expozice působení škodlivých faktorů, jednak současná zástavba bytovými domy s okny do ulice Štúrova se nachází ve vzdálenosti do 50-ti metrů od komunikace (a v této vzdálenosti se budou nacházet i budoucí bytové domy záměru), konečně citovaný bod (2) recitálu Směrnice hovoří o vědecky prokázaných negativních účincích na lidské zdraví již při nízkých úrovních expozice oxidu dusičitého.

Za páté, pokud jde o související tvrzení, že „*Relevanci naměřených hodnot v tomto ohledu zpochybňuje např. také výše citovaná Zpráva ČHMÚ, z níž vyplývá, že ani na stanici s dlouhodobě nejvyššími naměřenými hodnotami NO₂ (1R) v České republice (Praha 2 – Legerova) v roce 2023 nebyl zákonem stanovený limit překročen.*“, stěžovatel zdůrazňuje soudem nerespektovaný kontext Zprávy ČHMÚ. Kontextuální citace stěžovatele ze Zprávy ČHMÚ – viz strany 11-13 žaloby.

ČHMÚ ve své zprávě zdůraznil, že stav znečištění ovzduší NO₂, tj. dosahovaná hraniční hodnota, zaznamenaná v Legerově ulici, není v případě Prahy výjimkou (pozn.: přičemž stanice ALEG v Legerově ul. byla jedinou měřicí stanicí v Praze umístěnou v uličním kaňonu s vysokou hustotou dopravy) nýbrž pole zvýšených hodnot NO₂ má v místech s vyšší hustotou komunikací a dopravní infrastruktury plošný charakter.

S tím plně korespondují zjištění výzkumné zprávy, Senzorvzduchu, zveřejněné 3/2025, již stěžovatel jako nový podpůrný důkaz v žalobě předložil: „***V Praze byly na 11 ze 17 dopravních lokalit naměřeny průměrné roční koncentrace NO₂ překračující stávající imisní limit 40 µg·m⁻³, přičemž nejvyšší hodnoty byly naměřeny v horní části ulice Ječná poblíž křižovatky s ulicí Sokolská (58,0 µg·m⁻³), v ulici V Holešovičkách (57,3 µg·m⁻³) a v ulici Plzeňská (57,2 µg·m⁻³). Mimo jiné i na základě těchto výsledků se v současnosti připravuje přesun dopravní stanice státního imisního monitoringu Praha 7-Holešovice do ulice V Holešovičkách. Výsledky potvrzují silnou vazbu mezi intenzitou dopravy a koncentrací NO₂, přičemž specifické městské uspořádání a omezená plynulost dopravy může koncentrace dále zhoršovat. Nejvíce kritické jsou lokality s vysokou intenzitou dopravy v kombinaci se špatným prouděním vzduchu (uliční kaňony) a omezenou plynulostí dopravy.***

Výsledky na dopravních stanicích stále překračují limity

Naše měření opět potvrdila, že na přibližně 70 % dopravních stanic, kde byla kvalita ovzduší

*sledována pomocí pasivních vzorkovačů, dochází k překračování stanovených limitů. Na sedmi klíčových lokalitách, kde lze srovnat data z let 2022 a 2024, zůstávají naměřené hodnoty na obdobné úrovni, což naznačuje dlouhodobý charakter problému. **Sít' automatického imisního monitoringu ČHMÚ na území Prahy neposkytuje dostatečně detailní informace o kvalitě ovzduší. Nejhorší hodnoty sice dlouhodobě vykazuje stanice ALEGA v ulici Legerova, avšak její výsledky nevypovídají o celkové situaci ve městě. Naše měření ukazují, že v Praze existují i lokality s pravděpodobně ještě horší kvalitou ovzduší, především v ulicích kaňonovitého typu s vysokou intenzitou dopravy. To naznačuje nutnost rozšíření monitorovací sítě a zaměření se na problematická místa, která dosud nejsou dostatečně sledována.***

Zdroj: Kontrola měření kvality ovzduší v ČR, výsledky měření koncentrací NO₂ v Praze a Ostravě, výzkumná zpráva, Senzorvzduchu, z.s., únor 2025 (zveřejněno 3/2025)

Stěžovatel v žalobě navrhl provedení nových důkazů, které jednoznačně vyvracejí správními orgány tvrzenou nedostatečnost či zkreslený charakter výsledků měření pasivními vzorkovači umístěnými v blízkosti dopravně zatížených komunikací, a to:

a) Znečištění z dopravy v ulicích a v blízkosti škol Prahy a Ostravy – měření koncentrací NO₂ pasivními vzorkovači v roce 2024, Odborná zpráva projektu ARAMIS, Český hydrometeorologický ústav, úsek kvality ovzduší, 19. 3. 2025; a

b) Kontrola měření kvality ovzduší v ČR, výsledky měření koncentrací NO₂ v Praze a Ostravě, výzkumná zpráva, Senzorvzduchu, z.s., únor 2025 (zveřejněno 2025).

Městský soud neshledal nutnost provedení těchto důkazů, což odůvodnil tak, že „*předně správní orgány nezpochybnily žalobcem naměřené hodnoty. Pochybnost však vyjádřily ve vztahu k jejich relevanci při posouzení vlivu záměru na kvalitu ovzduší a soud se s těmito pochybnostmi ztotožňuje. Je samozřejmě možné a současně pro různé účely také potřebné provádět měření koncentrací NO₂ i v blízkosti dopravně exponovaných lokalit, a to za pomoci pasivních vzorkovačů. Tuto metodu soud nezpochybňuje, a nečinily tak ostatně ani správní orgány. Ty namísto toho dostatečně zpochybnily relevanci žalobcem naměřených hodnot ve vztahu k posouzení vlivu záměru na kvalitu ovzduší v předmětné lokalitě, tedy ve vztahu k předmětu řízení.*“ (bod 51. rozsudku).

Stěžovatel považuje tento náhled Městského soudu za nesprávný, když v žalobě a rovněž výše vyvrátil soudem tvrzené nedostatky předloženého měření a naopak – a to v kontextu nové Směrnice – průkazně zpochybnil metodu použitou v rozptylové studii.

1.d) Důkazní břemeno nelze zcela přenášet na stěžovatele

Městský soud v bodě 68. rozsudku dal stěžovateli plně za pravdu, že je nesprávný právní názor žalovaného, podle nějž „*ve zjišťovacím řízení nelze vycházet z jiných podkladů než těch*

taxativně uvedených v § 7 odst. 3 zákona EIA“. Jak Městský soud výstižně citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2018, č. j. 5 A 105/2018-74: „Ačkoli zjišťovací řízení není správním řízením, neznamená to, že správní orgán nenese odpovědnost za opatřování podkladů a za jejich hodnocení (tj. za zjišťování skutkového stavu). To vyplývá přinejmenším ze základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), které se bez omezení uplatní i ve zjišťovacím řízení. Zjišťovací řízení tak není o pouhém formálním shromažďování podkladů a jejich bezobsažném hodnocení. Naopak se v něm plně uplatní zejména zásady vyšetřovací a materiální pravdy (§ 2 odst. 4, § 3 správního řádu). Správní orgán ve zjišťovacím řízení reprezentuje veřejný zájem a pouze on je garantem toho, aby bylo objektivně a pravdivě ověřeno, zda předložený záměr může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Přitom nevychází jen z podkladů předložených oznamovatelem, ale zohledňuje i všechny další dostupné podklady v potřebném rozsahu (např. skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, jiné procesy EIA, vědecké poznatky týkající se ochrany životního prostředí, vyjádření a námitky dotčené veřejnosti a jiných správních orgánů atd.), aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, výklad k § 7). Zásadu pro zjišťovací řízení zakotvenou ve větě první přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů (Při zjišťovacím řízení příslušný úřad na základě dostupných podkladů a informací zjišťuje, zda a v jakém rozsahu může záměr vážně ovlivnit životní prostředí a obyvatelstvo.) je nutné vykládat tak, že dostupnými podklady nejsou pouze podklady, které předložil oznamovatel v rámci oznámení, ale jedná se i o podklady, které jsou dostupné správními orgány jako profesionálové v oboru posuzování vlivů na životní prostředí nebo které si správní orgán zajistí (resp. musí zajistit) za účelem úplného a řádného posouzení předloženého oznámení (srov. § 3 a § 2 správního řádu ve spojení s § 2, § 5, § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů). Jinými slovy, dostupnými podklady se rozumí v rozsahu potřebném pro dostatečné zjištění skutkového stavu ty podklady, které jsou objektivně opatřitelné, dosažitelné.“

Stěžovatel je přesvědčen, že dostatečně odborně relevantně přinejmenším zpochybnil Rozptylovou studii, na jejímž základě došel žalovaný k závěru o vyloučení možného významného vlivu záměru na ovzduší a tedy i lidské zdraví, vegetaci a ekosystémy, a proto bylo povinností žalovaného obstarat další podklady nezbytné pro spolehlivé zjištění stavu věci.

2. Nesprávné posouzení námitky o vlivu na klima

Městský soud se s námitkou stěžovatele o nedostatečném, nekonkrétním vypořádání námitky posouzení vlivu záměru na klima vypořádal v bodě 70. odkazem na obecné proklamace ve věci mitigačních opatření. Ve shodě s žalovaným prohlásil, že považuje obecně deklarovaná opatření pro danou fázi za dostatečná:

„osoba zúčastněná na řízení vzhledem k fázi přípravy záměru sice neuvedla konkrétní parametry či rozsah jednotlivých opatření, ale např. vyslovila, že „budou vysázeny stromy“,

„součástí ulic budou též přilehlé květinové záhony v návaznosti na přilehlou zástavbu“ a „jsou navrženy soukromé předzahrádky bytů“.

Dále „střechy podnoží u jednotlivých bloků jsou řešeny převážně jako částečně intenzivní zelené střechy“ a „extenzivní střechy jsou pak ve studii navrženy jako přírodní s ohledem na hospodaření s vodou i jako retenční“. Následně popsala, že „je záměr řešen tak, aby srážkové vody dopadající na místo záměru byly zadrženy přímo v daném území“ a vysvětlila postupy pro zadržování vody v území záměru. Závěrem se vyjádřila o „maximalizaci zelených ploch s výsadbami dřevin a křovin a dalšího ozelenění střechy“.

To soud považuje za zcela dostatečné, přičemž jednotlivá opatření přijímaná s ohledem na klima budou dále konkretizována v rámci navazujících povolovacích procesů za současné konkretizace projektu záměru, a to v souladu s relevantní právní úpravou.

Stěžovatel namítá nepřijatelný formalismus, když názor Městského soudu lze shrnout tak, že uvede-li oznamovatel do oznámení jakákoli obecně možná opatření (výčet takových obecně dostupných opatření), je to dostačující pro vyslovení závěru o nevýznamném vlivu záměru na klima.

Z toho plyne, že je podle soudu lhostejné, zda jsou daná opatření reálně s ohledem na parametry záměru uvedené v oznámení proveditelná, je lhostejné, zda jsou/potenciálně mohou být efektivní. Přitom i laiku musí být zřejmé, že např. nelze srovnávat výsadbu velkokorunných stromů na rostlém terénu a malokorunných kultivarů stromků do zpevněných ploch, nelze srovnávat potenciální efekt výsadby vzrůstných stromů v rostlém terénu a pseudoopatření v podobě osázení květinových záhonků či soukromé předzahrádky bytů, kam se žádná výsadba stromů nevejde a nelze ji ani jakkoli vynutit). Podle názoru soudu oznamovateli stačí obecně deklarovat a správní orgán pak „odškrtně“ splnění náležitosti oznámení záměru. K čemu je pak takové posouzení vlivu na klima dobré, když každému oznamovateli postačí do oznámení uvést obecný výčet možných opatření?

Stěžovatel v žalobě uvedl, že oznámení záměru obsahuje přesnou výšku a rozměry staveb plánovaného záměru, obsahuje výměry zpevněných ploch a rostlého terénu. Oznamovatel proto má přesnou představu o záměru (zejm. z důvodu jeho souladu s požadavky územního plánu, kdy lze logicky soudit, že nebude připravovat záměr, o němž ví, že bude v rozporu s ÚP). Oznamovateli proto nic nebrání podobně podrobně zpracovat i údaje o modro-zelené infrastruktuře, aby tato konkrétní opatření mohla být konkrétně posouzena správním orgánem z hlediska proveditelnosti a efektivnosti již ve fázi zjišťovacího řízení a nedošlo v další fázi ke zjištění, že obecně deklarovaná opatření jsou reálně nerealizovatelná. Na okraj stěžovatel uvádí, že jsou-li oznamovateli známy již ve fázi oznámení záměru takové mikrodetaily jako že „součástí ulic budou též přilehlé květinové záhony v návaznosti na přilehlou zástavbu“ (tj. ví, že se o ně bude dobrý správce pečlivě starat, aby se z nich nestaly záhony invazního plevelu), mělo by mu být známo i to, kolik velkokorunných dlouhověkých stromů se v habituální dospělosti do daných ulic vejde.

3. Nesprávné posouzení námitky o nevyhodnocení vlivu všech dalších záměrů v dotčeném území

Městský soud v bodě 72. rozsudku uvedl, že žalobce sice poukázal na existenci na webu developera (pozn. stěžovatele: v části Vize 2030 spolu s ostatními záměry v dotčeném území) zobrazeného záměru Projekt Bečvářova, a.s., avšak protože nepředložil žádné další informace k tomuto projektu a soud záměr nenašel v databázi EIA, nebylo pochybením, když Magistrát ani žalovaný tento projekt ve svých rozhodnutích nezohlednili.

Jinými slovy, podle soudu bylo v pořádku, že plochu, na níž v souladu s platným územním plánem může tentýž developer, který je oznamovatelem záměru Domy Pod Višňovkou, v budoucnu realizovat inzerovaný záměr šesti blokových domů (který nade vší pochybnost nebude oznamovat v systému EIA, neboť nebude naplňovat kritéria povinného oznámení), pro účely zjišťovacího řízení záměru Domy Pod Višňovkou zohlednily správní orgány jako „zelený pozemek“ kompenzující funkčností své zeleně m.j. negativní dopady záměru Domy Pod Višňovkou.

Soud uvedl: „Konkrétně (žalobce) poukázal na Projekt Bečvářova, a.s., dle vizualizace na odkazu <https://novakrc.cz/lokalita/>. Na této vizualizaci je skutečně zanesen záměr označený jako „Projekt Bečvářova, a.s.“, přičemž tento není v oznámení záměru ani rozhodnutích správních orgánů vzpomenut. Je to však jediná zmínka o daném záměru, žalobce v tomto směru žádné další informace nepředložil, nevyplyvají ze správního spisu a soudu nejsou známy (a to ani po nahlédnutí do informačního systému EIA, v němž soud žádný takový záměr nenalezl). Nejsou tedy k dispozici žádné konkrétní údaje o takovém záměru (ani zda je skutečně plánován), a nelze tedy vytýkat osobě zúčastněné na řízení ani správním orgánům, že jej při svém hodnocení nezohlednily, jelikož to fakticky nebylo možné.“

Jak již stěžovatel uvedl, není překvapivé, že Městský soud náhledem do informačního systému EIA záměr Projekt Bečvářova, a.s. nenalezl, když tento Projekt (sám o sobě) posouzení dozajista nepodléhá.

Mohl-li na webu developera dlouhodobě inzerovanou „vizi 2030“ zahrnující Projekt Bečvářova, a.s. nalézt stěžovatel, nepochybně na tento záměr mohly narazit i správní orgány (pokud by toliko neopisovaly oznamovatelem tvrzené). Zatímco stěžovateli developer není povinen bližší informace ke svým záměrům sdělovat, správním orgánům, které by postupovaly v souladu se zásadou opatrnosti a materiální pravdy by developer (oznamovatel) patrně bližší údaje poskytl. Městský soud i v tomto bodě nedůvodně přenáší důkazní břemeno na stěžovatele.

Dále, již vizualizace záměru a jeho stručný popis na webu developera jsou dle názoru stěžovatele dostatečné (6 blokových bytových domů) pro představu o budoucí podobě využití daného území.

Konečně, nebylo-li by možné bližší údaje o podobě (kapacitách) záměru Projekt Bečvářova, a.s. od developera získat, mohly by správní orgány postupovat cestou, již používá IPR při modelování dopravní zátěže, tj. vycházet z předpokladu naplnění platného ÚP hl. m. Prahy (jemuž kapacita inzerovaného záměru Projekt Bečvářova, a.s. nejspíše odpovídá):

Na základě Vaší objednávky ze dne 23. 6. 2023 Vám v příloze předáváme Vámi požadované dopravně inženýrské podklady – návrhový modelový kartogram intenzit zatížení automobilovou dopravou na komunikacích v Praze 4 - Krč pro návrhové období platného ÚP hl. m. Prahy, který počítá s dostavbou komunikační sítě a s naplněním rozvojových ploch podle tohoto plánu (viz. <https://app.iprpraha.cz/apl/app/vykresyUP/>). Nejde tedy o konkrétní rok, ale návrhový stav naplnění ÚP hl. m. Prahy.

**IPR
PRAHA**

Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy

V návrhovém modelu odvozeném z platného ÚP hl. m. Prahy jsou zaneseny předpoklady rozvoje města dle všech ploch a kapacit platného ÚP hl. m. Prahy a rovněž i rozvoj sídel v Pražské metropolitní oblasti, z něhož vyplývají významné nárůsty automobilové dopravy.

Z pohledu vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj se sice jedná o výsledky na straně bezpečnosti, protože jde o scénář maximálního vývoje výkonů automobilové dopravy, ale pro přípravu staveb, etapizaci, dimenzování a modelování křižovatek se ukazují být tyto podklady v kontextu výše popsaného pravděpodobně nadhodnocené.

Zpracované údaje návrhových intenzit automobilové dopravy, které Vám v přílohách dopisu posíláme, nezohledňují plně skutečnost, že ve spádové oblasti je zájem některých investorů o vyšší míru využití území, než předpokládá platný ÚP hl. m. Prahy či změny funkčního využití ploch v některých lokalitách. To se projevuje podanými podněty na změny platného ÚP hl. m. Prahy nebo již procesovanými změnami ÚP hl. m. Prahy ve spádovém území. V případě kladného projednání těchto změn a jejich schválení Zastupitelstvem hl. m. Prahy budou tyto změny ÚP hl. m. Prahy následně do aktualizovaných výpočtů návrhových intenzit dopravy zohledněny. Je proto třeba počítat s tím, že zpracované údaje návrhových intenzit dopravy budou v budoucnu (dle schválených změn ÚP) aktualizovány.

zdroj: DIP pro záměr „Domy Pod Višňovkou“, IPR HMP, 13.7.2023 (k objednávce ze dne 23.6.2023)

Stěžovatel podotýká, že ani tento přístup „maxima využití území dle platného územního plánu“ není, jak ostatně sám IPR uvádí, plně na straně bezpečnosti, neboť byly podány a mohou být dále podávány podněty na změny platného ÚP hl. m. Prahy (přičemž snad ani správní orgány ani soud by nemusely vycházet z nelogického předpokladu, že smyslem developery podaných podnětů je snížit vytěžitelnost jimi vlastněných pozemků).

IV. Náklady řízení

Stěžovatelé v souladu s ustanovením § 60 s.ř.s. budou v řízení uplatňovat náhradu nákladů. Náklady řízení budou sestávat ze zaplaceného soudního poplatku, odměny právního

zástupce počítané podle počtu úkonů, paušální náhrady hotových výdajů počítané podle počtu úkonů a případných hotových výdajů. Přesné vyčíslení bude provedeno právním zástupcem stěžovatelů v závěru řízení.

**V.
Žalobní návrh**

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal následující

r o z s u d e k:

- 1. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne ze dne 27. 5. 2025, č.j.: 15 A 25/2025-81 se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.**
- 2. Odpůrce je povinen uhradit stěžovatelům náklady řízení, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Pankrácká společnost, z.s.

zastoupen
JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou